

A TEHER, AMIT SENKI SEM LÁT

Fiatalon a kötelesség szigorú szónak tűnik – nincs meg benne a kaland varázsa, a siker színe. Az emberek eredményekről álmodnak; a kötelesség később érkezik, csendben, és tovább marad, mint minden más. Az idő megtanított arra, hogy egy ember életét nem a rendkívüli napokban mérik. A hétköznapi napokban mérik, amikor senki sem figyel, amikor egyszerűen csak azt kell tenned, amit tenni kell.

A kötelességnek ára van, sokkal magasabb, mint amit a legtöbben gondolnak – időbe, energiába, lehetőségekbe kerül, néha az álmaink egy részébe. Nincs élet ár nélkül; csak olyan emberek vannak, akik megvásztják, milyen árat fizetnek. Az évek múlásával egyre kevésbé tiszteltem azokat, akik az áldozataikról beszéltek, és sokkal inkább azokat, akik csendben élték meg őket.

A kötelesség nem engedelmességből születik. Szeretetből születik. Amikor szeretsz valamit, gondját viseled; amikor gondját viseled, felelőssé válsz érte; és ez a teher lassan a részeddé válik. Semmilyen törvény nem kényszeríthet arra, hogy jelen légy, amikor könnyebb lenne elmenni – ezek belső döntések, és többet érnek minden külső kényszernél.

Mibe kerül a kötelesség? Sokba. De végtelenül kevesebbe, mint az elhagyás. Amikor az idő elmúlik, nem a kényelemre emlékezünk, amelyet megvédtünk. Azokra az emberekre emlékezünk, akiket megvédtünk, azokra az ígéretekre, amelyeket betartottunk, azokra a terhekre, amelyeket vállalni választottunk.

*Ferdinando Frega
Gillette Man*